

Novák István DLA építész, plébánia épületünk tervezőjének halálára.

A hír hallatán, hogy Novák István itt hagyott bennünket, leírhatatlan fájdalmat éreztem. A plébániaépítés előkészítésekor ismertük meg egymást, s kapcsolatunk azt követően fokozatosan elmélyült.

Hat éve már, amikor először hármásban leültünk, Imre atya, Ő és én.

Az új épületről való beszélgetésünk közben rögtönözve elkezdett rajzolni. "Egy kifli, vagy karéj formájában képzelem el nektek az épületet, mely így hozzá simulhat a templomhoz" - mondta. Élmény volt ez az első szabadkézi rajza, ahogy kezével határozottan irányította a ceruzát.

És a legutolsó találkozásunk, amikor most a novemberi búcsú előtt a Szent Erzsébet szobor szentelését követően a plébániánk melletti szökőkútnál a padon ülve beszélgettünk, elmondta, mennyire örül, hogy élete utolsó jelentős műve épp ez a ligeti plébánia épület lehetett.

Sokszor fölidézte, hogy a hitét kedves felesége, Ildikó élesztette föl benne. Őt, István példamutatóan ápolta és elvesztését követően pár hónappal óriási fájdalmában most utána ment.

Ide illik nagy építész barátjának róla írt sorai:

"Nemcsak a Szeged környéki világban, nemcsak Pusztaszeren hagyta ott európai emberként megalkotott műveit, hanem világossá tette mindenki számára azt, hogy ahol élünk, ott a világ közepe, ott érdemes élni." (Makovecz Imre)

István eddig idelent voltál velünk Újszegediekkel, támogass bennünket immár Odaföntről!

Szeretettel búcsúzunk Tőled!

Dr. Bóna Lajos világi elnök